

[Per Stig Møller]

på så kort tid som minister at have formået at fremsætte et teaterforslag med så mange forbedringer og fornyelser.

Hvad angår ministerens forslag til lov om Den kulturelle Fond, er der tale om en følge af de øvrige lovtekniske ændringer og ikke om en ændring af fonden, så vi skal derfor anbefale forslaget til hurtig vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Det er let at påstå, at vi ikke vil ændre, og at vi bare med lukkede øjne vil bevare alting. Det sagde jeg nu ikke. For det første ser vi her et forslag, der ikke er forhandlet færdigt på et område, der dækker en fjerdedel af teaterudbudet i Danmark. Det er da ret væsentligt for dette forslag, og derfor vil vi gerne se, hvad der er at byde på.

Dernæst vil jeg gerne sige til den konservative ordfører, at der ikke er noget unaturligt i, at egnsteatrene opstår dér, hvor de nu er opstået. Der vokser nemlig ikke noget af ingenting. Derfor opstår teatrene i et netværk omkring landsdelsscenerne, og når vi ser på – og det kan vi finde i den gule betænkning – hvor den lokale støtte gives, både fra primærkommuner og amtskommuner, kan vi også se billedet: Primærkommuner og amtskommuner, der samlet giver op til 53 kr. i tilskud pr. borger, heraf 12 kr. i primærkommunerne – det er dér, det foregår. Dér, hvor man i primærkommunerne er nede på 1 kr. pr. borger, er der ikke ret meget at flytte ud efter.

Jeg synes også, at det ville være fint med en stor og bred dækning, men der skal være noget at flytte efter. Selvfølgelig er teaterchefer ansvarlige; det er også derfor, de får det svært. De får det svært med nogle bevillinger, som de skal søge mange steder, og som de ikke kan føle sig sikre på. Derfor frygter jeg, at alle vil jage de samme kassesucceser for at være sikre på at overleve og fortsat få tilskud.

Ingerlise Koefoed (SF):

Vi har jo ventet meget længe på dette forslag til teaterlov. Allerede i 1979 blev der nedsat et idéudvalg, som skulle komme med nogle tanker om teatrene i fremtiden, og da det var færdigt, blev der nedsat et rigtigt udvalg, hvor de forskellige teaterinteresser var repræsenteret, og dette udvalg skulle udarbejde forslag til en teaterlov.

Der skete et eller andet mærkeligt, da der kom en ny kulturminister i 1982, for da blev udvalget nemlig nedlagt, og først efter at der her i Folketinget havde vist sig et flertal for, at man alligevel skulle have et udvalg, blev der igen nedsat et udvalg – et udvalg, som arbejdede meget flittigt og længe, og som afgav en stor teaterbetænkning for ca. halvandet år siden, der dannede grundlag for en voldsom debat, og som endelig er resulteret i det forslag, vi nu behandler.

Vi har set frem til dette teaterlovsforslag med spænding, og det gælder ikke bare os herinde, for vi er jo alligevel på en måde bipersoner i dette drama om teatret, men også mange andre har set frem til det med spænding.

Man må nok sige, at forslaget kunne være blevet værre, end det blev, men det kunne til gengæld også være blevet bedre. Det er en lidt blandet fornøjelse at læse forslaget. Det skal selvfølgelig som alle andre forslag i denne tid holde sig inden for budgetrammerne, og det vil sige, at budgetterne altså også her, dér, hvor man ikke ændrer det hele, er fastfrosset.

Hvad det vil komme til at betyde for teaterlivet i fremtiden, kan man selvfølgelig ikke vide. Jeg tror, at der ude i teatrene er meget stor interesse for at opretholde et så godt teater som muligt. Men alle og enhver ved jo også, at kommunerne og amtskommunerne ikke har så forfærdelig meget at gøre godt med i disse år, og derfor er der grund til at være betænkelig ved den fastfrysning af tilskudsbudgetterne, der sker.

I øvrigt mener jeg, at forslaget helt sikkert indeholder et par plusser – noget, vi har talt meget om i alle de år, vi har diskuteret teater. Man gør definitionen af teatret bredere, idet det nu ikke bare er ordteatret, det talte teater, som er et teater, men både dansen og forhåbentlig også musikdramatikken kommer ind – det har jeg svært ved at se i forslaget – således at der bliver mange flere muligheder for teater af en anden art end den teaterform, vi traditionelt betragter som teater.

Det børneteater, som vi alle sammen har talt så meget om i disse år, bliver opprioriteret, og der bliver reserveret 25 pct. af bevillingerne ved Det Rejsende Landsteater til børne- og ungdomsteater. Det er også godt.

Der kommer en meget større opmærksomhed om den ny dans, og der gøres, som fru Hanne Andersen også sagde, meget mere ud af